

Arrest

nr. 53 903 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. In januari 2006 begon u te werken als politiemann voor de militaire politie (UVO), 6de eenheid (district Groznenski, Gikalo, Prigorodny en enkele andere gehuchten. De 6de eenheid stond onder leiding van M.A.. U begon als politiemann te werken omdat u op die manier niet meer zou worden opgepakt en u op een rustige manier uw studies kon afmaken. U was voorheen twee maal aangehouden geweest. Eind 2003 zat u twee dagen vast, en half 2005 zat u 16 dagen vast omdat u een gewonde strijder had vervoerd. Tijdens deze laatste aanhouding werd u ook gefolterd. Uw belangrijkste opdracht als politiemann in 2006 was het bewaken van gebouwen en het begeleiden van kolonnes. U was sergeant. U behoorde tot de beperkte groep van vertrouwenspersonen van uw overste M.A.. U beschouwde hem tevens als uw vriend. In de zomer van 2007 werd hij gedwongen ontslag te nemen na een dispuut met

Ramzan Kadyrov. Na het ontslag van M.A. wou u omwille van de collegiale en vriendschappelijke banden met M.A. eveneens ontslag nemen. Hij raadde u echter aan nog enige tijd verder te werken binnen de dienst en beloofde u te contacteren als hij werk voor u zou gevonden hebben in Moskou. In oktober 2007 werd hij in Moskou vermoord.

Na het vertrek van M.A. bleef u binnen dezelfde eenheid. U kreeg een nieuwe commandant, V. U werd vervolgens ondergebracht in een eenheid die informatie verzamelde over rebellen en rebellenbases, en die acties ondernam om rebellen op te sporen en aan te houden. Uw eenheid was zowel betrokken bij kleinschalige acties waarbij verdachten werden opgespoord en aangehouden, als grootschalige acties waarbij jullie gedurende een langere periode operaties uitvoerden. Omwille van de risico's voor de veiligheid van u en uw gezin, en omdat u binnen de nieuwe eenheid verplicht was langere tijd afwezig te zijn (u kwam bijna niet meer naar huis) waardoor u uw gezin en uw ouders niet of nauwelijks zag en hen niet meer kon helpen, vond u uw nieuwe job niet zo leuk. Omdat u echter niet beschouwd wilde worden als iemand die aan de kant stond van M.A., nam u geen ontslag. Ook door de opeenvolging van gebeurtenissen (dood M.A., huwelijk, algemene situatie in Tsjetsjenië) kwam u er niet toe ontslag te vragen. Bovendien begreep u dat men, omwille van uw functie, niet zo gemakkelijk uw ontslag zou aanvaarden. Ook in de daaropvolgende maanden nam u geen ontslag, ook al ging u op een andere manier om met uw job in vergelijking met uw collega's. Uw collega's werden gedreven door wraakgevoelens en wilden niets liever dan rebellen doden en mishandelen. U nam hier afstand van, u schoot niet om te doden, en u nam niet actief deel aan de ondervragingen en de foltering. U nam ook afstand omdat u vreesde voor uw eigen veiligheid. Sommige verdachten kwamen immers vrij, en u was bang voor wraak indien u herkend werd.

Uw eenheid zocht systematisch, district per district, informatie over rebellen. Na enige tijd werd u gevraagd informatie te verzamelen over rebellen in uw district en uw dorp. Omdat u vreesde dat als u informatie gaf, het leven van u en uw familie in gevaar kwam (u was immers gekend als iemand van de veiligheidsdiensten, en er waren voorheen al enkele bedreigingen geuit), zei u geen informatie te hebben over rebellen of bepaalde personen. U begreep echter, o.a. op basis van de reacties van uw oversten, dat u vroeg of laat effectief informatie zou moeten inwinnen, indien u niet in de problemen wou komen. Anderzijds wou u in geen enkel geval het leven van u, uw ouders of uw gezin in gevaar brengen.

Na de geboorte van uw zoon op 5 oktober 2008 nam u de beslissing te stoppen met werken. U diende op 20 oktober 2008 officieel uw ontslag in. Uw overste, V., had er kennelijk geen probleem mee. Op het hoofdkwartier werd u echter gezegd dat dit niet zo maar kon. U werd enkele dagen vastgehouden in een cel. Op 22 oktober 2008 kwam V. langs om met u te praten. Hij maakte duidelijk dat indien u effectief ontslag zou nemen u een ernstig ongeluk stond te wachten. U verklaarde de volgende ochtend aan V. dat u zou blijven verder werken. Jullie reden vervolgens naar uw eenheid en 's avonds kon u gewoon naar huis. U sprak over de gebeurtenissen met uw vader. Hij raadde u aan te vluchten terwijl hij zou proberen een oplossing te zoeken. U ging nog een tijdje naar uw werk. Op 21 november 2008 vluchtte u met uw gezin uit Tsjetsjenië. Op 25 november 2008 kwamen jullie aan in België waar jullie dezelfde dag asiel aanvraagden. U meent dat u geen ontslag mocht nemen omdat u te veel informatie wist over de informanten en de methodes om informatie in te winnen. Vanuit België vernam u dat uw werkgevers weigeren een oplossing te zoeken met de dorpsoversten in verband met uw problemen. Ze eisen dat u zich persoonlijk komt aanmelden. U wordt tevens beschuldigd uw dienstwapen te hebben meegenomen. U vreest bij terugkeer te worden vervolgd door de autoriteiten. Uw vader is er evenmin in geslaagd een oplossing te vinden.

B. Motivering

Rekening houdend met uw profiel en relaas, dat door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) als geloofwaardig wordt beoordeeld, kan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden uitgesloten. Uw betrokkenheid bij en activiteiten voor de militaire politie (UVO), 6de eenheid, onder leiding van M.A. en later "V." zijn gedetailleerd en gedocumenteerd met foto's en beeldmateriaal. Uw vrees ten aanzien van de autoriteiten omwille van uw uitstap uit deze structuren is eveneens geloofwaardig en gegronnd. Niettegenstaande het bestaan van een gegronde vrees niet kan worden uitgesloten, dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asioldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgronden. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan", zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Artikel 1, paragraaf F, lid b bepaalt dat de bepalingen van het verdrag niet van

toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Oorlogsmisdrijven of oorlogsmisdaden worden in artikel 8 van het Statuut van het Internationaal Strafhof gedefinieerd, afhankelijk van de aard van het conflict. Het huidige Tsjetsjeens conflict kan beschouwd worden als een langdurig intern conflict in de zin van artikel 8f van het Statuut van Rome. Bijgevolg is art. 8§2 (c) van het Statuut van Rome inzake het Internationale Strafhof van toepassing.

Artikel 8§2 (c) somt volgende oorlogsmisdrijven op: In geval van een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, ernstige schendingen van artikel 3 van ieder van de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, te weten een van de volgende handelingen begaan tegen personen die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden, waaronder leden van strijdkrachten die hun wapens hebben neergelegd en degenen die buiten gevecht zijn gesteld door ziekte, verwondingen, gevangenschap of andere oorzaken:

(i) geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijke integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling;

(ii) aantasting van de persoonlijke waardigheid, inzonderheid vernederende en ontterende behandeling;

(iii) het nemen van gijzelaars;

(iv) het uitspreken van vonnissen en tenuitvoerleggen van executies zonder voorafgaand vonnis uitgesproken door een op regelmatige wijze samengesteld gerecht dat alle gerechtelijke waarborgen biedt die algemeen als onmisbaar worden erkend.

Wat betreft de ernstige misdrijven (Artikel 1, paragraaf F, lid b) beschouwt het UNHCR moord, foltering, en ontvoering steeds als ernstige misdrijven.

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen en leidinggevenden, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd –eventueel door iemand anders–, en dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd.

Wat uw dossier betreft dient uw verantwoordelijkheid te worden onderzocht in het functioneren van de UVO 6de eenheid, onder leiding van M.A. en V., in het bijzonder bij het opsporen van rebellen of personen die gelieerd worden aan rebellen, en bij de manier waarop zij verder worden behandeld.

1) Vooreerst moet opgemerkt worden dat in uw verklaringen voldoende elementen aanwezig zijn die wijzen op **ernstige misdrijven** gepleegd door, en in opdracht van, M.A..

U verklaart dat M.A. mensen zocht die betrokken waren bij de moord op zijn broer en ze aanhield. Hij beschouwde ze als bloedvijanden (CG II,p.10). U verduidelijkte later dat hij de mensen die hij aanhield allicht niet uitleverde, maar zelf het probleem oploste. De feiten kaderden binnen een bloedwraak (CG III,p.4). Op de vraag of de mensen die hij aanhield mishandeld werden, antwoordt u eerst “ja”, dan “misschien” (CG III,p.4).

In een artikel van Praque Watchdog, en geciteerd door een familielid van vermoedelijke slachtoffers van M.A., wordt M.A. verantwoordelijk geacht voor tientallen tot honderden ontvoeringen en brutale moorden. In een artikel van Memorial wordt hij geciteerd als verantwoordelijke voor de ontvoering van de broers Aushev in september 2007. Deze informatie is toegevoegd aan uw dossier.

Wat betreft uw individuele verantwoordelijkheid bij deze feiten dient het volgende te worden opgemerkt:

Op de vraag of u mishandelingen door, of in opdracht van M.A., heeft gezien, antwoordt u dat zelf ooit ook gefolterd werd met stroom (CG III,p.4).

U verklaart (in de context van uw werk onder M.A.) eveneens: “Af en te moest er geschoten worden, er werden mensen gedood, bendes werden vervolgd, wahhabisten of mensen die zogezegd wahhabisten waren, omdat die zijn broer hadden gedood. We kennen bloedwraak” (CG I, p.11). Tijdens het derde gehoor voor het Commissariaat-generaal ontkent u deze verklaring, u verklaart niet actief te hebben meegewerkt aan de aanhouding van mensen onder M.A., al heeft u wel arrestanten bewaakt (CG III,p.4,5).

Over uw relatie met M.A. verklaart u dat jullie echte vrienden waren. U behoorde tot een beperkte groep van 10 à 20 mensen die hij in vertrouwen nam. Nadat hij gedwongen werd ontslag te nemen wou u ook ontslag nemen, maar hij raadde u aan nog even verder te werken tot hij voor u ander werk had gevonden en jullie opnieuw samen konden komen (CG I,p.10-11, CG II,p.6). Uw vriendschappelijke en nauwe relatie met M.A. blijkt ook uit uw aanwezigheid op zijn begrafenis, op de dag van uw huwelijk, en als enige van het regiment. Volgens uw echtgenote voelde u zich niet goed toen u 's avonds van de begrafenis kwam. U toont ook een foto van u aan het graf van M.A. (CG II,p.7; CG I vrouw,p.7).

Op basis van bovenstaande elementen en verklaringen moet afgeleid worden dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat M.A. zich schuldig maakte aan ernstige misdrijven

(foltering, eventueel moord en ontvoering) en dat u als vriend en vertrouweling binnen zijn eenheid hiervan op de hoogte moet zijn geweest. Op basis van uw initiële verklaringen voor het Commissariaat-generaal moet ook afgeleid worden dat er een vermoeden bestaat dat u deelnam aan persoonlijke (wraak)acties van M.A. waarbij personen werden opgespoord/aangehouden/mishandeld omwille van de moord op de broer van M.A.. Ook op basis van uw latere verklaring dat u enkel arrestanten bewaakte moet afgeleid worden dat, aangezien u besepte dat er gefolterd werd, u medeplichtig bent aan deze ernstige misdrijven.

Ter uwer verdediging verklaart u dat u niet weet wat M.A. concreet allemaal deed, ondanks het feit dat u hem goed kende (CG III,p.10). Deze verklaring ontslaat u niet van de medeplichtigheid bij de zaken waarvan u wel op de hoogte was en die u in uw verklaringen wel naar voor bracht (wraakacties ten aanzien van vermoedelijke daders moord broer, mishandelingen, bewaking arrestanten, en het feit dat M.A. zelf het probleem oploste).

2) Tevens moet opgemerkt worden dat er voldoende elementen aanwezig zijn die er op wijzen dat uw eenheid zich schuldig maakte aan oorlogsmisdrijven.

Volgens een rapport van Human Rights Watch eind 2006 wordt de UVO (ook gekend als olie-eenheid), verantwoordelijk geacht voor ontvoeringen, illegale opsluiting en foltering. Een kopij van dit rapport is toegevoegd aan uw dossier.

U verklaart dat u vanaf januari 2006 begon te werken voor de UVO (zesde eenheid). Na een jaar maakte u deel uit van een gespecialiseerde eenheid voor het opsporen van rebellen. De eenheid bestond uit 20-30 mensen die handelden uit wraak omdat zij of hun familie geleden hadden onder de rebellen. Ze waren zeer gemotiveerd om rebellen te doden en waren aanwezig wanneer de rebellen werden verhoord. Ze wilden de gruwelijke taferelen tijdens de ondervragingen zien, en het kwam wel eens voor dat ze er zelf aan deelnamen (CG III,p.7). U heeft nadien de slachtoffers gezien en alleen al op basis van hun lichaam en gezicht kon u afleiden dat ze ernstig mishandeld waren (CG III, p.7).

Wat betreft uw individuele verantwoordelijkheid dient het volgende te worden opgemerkt :

U verklaart dat u een andere motivatie had dan uw collega's. Uw motivatie om voor de veiligheidsstructuren te gaan werken was zelf te ontsnappen aan de vervolgingen (CG III,p.2). U trachtte tijdens uw werk te vermijden mensen in het vizier te krijgen en u bood zelf nooit aan mee te gaan bij de ondervragingen. Op de vraag of u getuige bent geweest van de ondervragingen antwoordt u : "Ik heb zelf nooit geslagen of fysieke mishandelingen uitgevoerd en ik probeerde contact te vermijden met de aangehouden persoon". (CG III,p.6,7) Wanneer u nogmaals wordt gevraagd of u getuige was, antwoordt u "ja", en u voegt toe dat u het zelf ooit heeft meegemaakt. (CG ,III,p.7) U verklaarde tevens dat waarschijnlijk ook onschuldigen werden opgepakt en onder dwang werden gezet om bekentenissen af te leggen (CG II,p.7) wat u nogmaals bevestigde tijdens het derde gehoor (CG III,p.8).

Volledigheidshalve moet toegevoegd worden dat u, gevraagd naar de redenen van uw ontslag, de mishandelingen niet aanstipt. U haalt in eerste instantie de veiligheid van u en uw familie aan (CG III,p.9, 10). Hiermee geconfronteerd verklaart u wel dat het een invloed heeft gehad op uw beslissing, maar dat mishandelingen er nu eenmaal bijhoren (CG III,p.10).

Uit uw verklaringen blijkt met andere woorden dat u gedurende een periode van meer dan een jaar actief meewerkte aan het opsporen en aanhouden van mensen waarvan u besepte dat zij vervolgens werden gefolterd door mensen van uw eenheid. U was hiervan rechtreeks en onrechtreeks getuige. U dient daarom medeplichtig te worden beschouwd aan deze misdrijven, die volgens de hoger vernoemde bepalingen gekwalificeerd kunnen worden als oorlogsmisdrijven.

U verklaarde ter verdediging dat u zelf niet actief meewerkte aan de ondervragingen/foltering (CG III,p.7,11), en dat u deze methoden afkeurde (CG III,p. 8). Deze verklaringen ontslaan u niet van uw medeplichtigheid aan deze misdrijven. U had de mogelijkheid om reeds op een vroeger tijdstip te trachten te stoppen met het werk, bv. op het moment dat er een nieuwe bevelhebber kwam en u terecht kwam in een speciale opsporingseenheid. U verklaart dat u toen al overwoog te stoppen of een andere functie wou, maar dat door een opeenvolging van gebeurtenissen (huwelijk, dood M.A., algemene situatie Tsjetsjenië) het er niet van kwam (CG III,p.10). Deze verklaringen zijn niet afdoende als verantwoording dat u niet vroeger ontslag nam of trachtte te nemen, indien u effectief een probleem had met uw job.

Een aantal verklaringen waarbij u uw engagement en betrokkenheid minimaliseert, dienen bovendien in twijfel te worden getrokken. Zo verklaart u dat u boven de hoofden/in de lucht schoot (CGII,p.9,10; CGIII,p.8) en dat u in tegenstelling tot de andere militairen afstandelijk bleef bij het doden, het mishandelen van de slachtoffers, en het verzamelen van informatie over dorpsgenoten (CG III,p.6-9). Het is echter weinig aannemelijk dat u, als enige agent van dergelijke elite eenheid, de keuze had om niet actief deel te nemen aan deze zaken. U geeft aan dat er hierover opmerkingen werden gemaakt, maar desalniettemin bleef u zeer passief en afstandelijk. Alleen al omwille van de veiligheid van uw collega's, de collegialiteit en de loyaliteit, is uw minimaal engagement weinig geloofwaardig. Bovendien suggereren de videobeelden die u voorlegde dat u niet steeds afstand hield van de

vervolgingen en de gevolgen hiervan. De beelden van één filmpje tonen gedetailleerd zwaar verminkte liken. U verklaart dat het rebellen zijn die door een politie-eenheid in de zomer 2008 werden gedood bij een aanval in de rand van de stad Grozny. U verklaart dat u deze beelden zelf heeft gemaakt (CG III,3). Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1 par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdrijven, en in de zin van art. 1 par. F (b) verwijzende naar personen ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Om bovenvermelde redenen en op basis van art. 55/4 a) en c) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande bovengaannde bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

De door u en uw echtgenote voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Jullie paspoorten, rijbewijs, huwelijksakte, de geboorteakte van jullie zoon en dochter (België), de verzekeringspolis en pensioenkaart van uw echtgenote betreffen (identiteits)gegevens die niet ter discussie staan. Het internetartikel aangaande uw aanhouding in 2003 staat evenmin ter discussie. De foto's en DVD betreffen uw werk binnen de veiligheidsdienst. Ook dit wordt niet betwist. Geen van deze documenten bevatten aanwijzingen voor een wijziging van de appreciatie van de hoger vermelde en gemotiveerde uitsluitingsgronden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet); de schending van artikel 1, paragraaf A en paragraaf F (a) en (b) van de Conventie van Genève, van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet; en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht op geen enkele manier toelicht in zijn verzoekschrift. Om als middel in aanmerking genomen te worden moet immers naast de geschonden geachte bepaling in het verzoekschrift verduidelijkt worden hoe en waarom verzoeker acht dat de bewuste bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. Geen enkele toelichting wordt evenwel teruggevonden.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167 408; RvS 15 februari 2007, nr. 167 852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100 628; RvS 30 mei 2006, nr. 159 298; RvS 12 januari 2007, nr. 166 608; RvS 15 februari 2007, nr. 167 848; RvS 26 juni 2007, nr. 172 777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikel 57/6, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.1 Verzoeker houdt voor dat hij nooit persoonlijk heeft deelgenomen aan de verschillende misdrijven van Alikhan en dat het feit dat hij nooit werd verhoord of in beschuldiging gesteld in verband met enig misdrijf een aanwijzing moet zijn dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker meent dat ingevolge de door hem afgelegde verklaringen hij niet medeplichtig kan worden geacht aan de activiteiten van Alikhan conform artikel 25,3 van het Statuut van Rome.

2.3.1.1 In casu heeft de commissaris-generaal toepassing gemaakt van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet ingevolge hetwelk een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 F van de Conventie van Genève van 1951 (hierna: Vluchtelingenconventie) en heeft hij meer bepaald geoordeeld dat verzoeker enerzijds deelgenomen heeft aan een oorlogsmisdrijf (artikel 1 F (a)), en dit omwille van zijn lidmaatschap van de militaire politie (UVO) en anderzijds deelgenomen heeft aan een ernstig niet-politiek misdrijf (artikel 1 F (b)).

Luidens artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, juncto artikel 1, F, van de Vluchtelingenconventie wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

“1. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;

2. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.”

2.3.1.2 Zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift moeten de uitsluitingsclausules van de Vluchtelingenconventie restrictief worden uitgelegd. Immers ontnemen de uitsluitingsgronden personen van wie is vastgesteld dat zij internationale bescherming behoeven de waarborgen die zijn neergelegd in de Vluchtelingenconventie en in de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming en vormen zij als zodanig uitzonderingen of beperkingen op de toepassing van een humanitaire norm.

2.3.1.3 Waar verzoeker evenwel stelt dat een zwaarwichtig bewijs van individuele strafrechtelijke aansprakelijkheid vereist is om asielsezoekers uit te sluiten, merkt de Raad op dat, alhoewel de uitsluitingsclausule met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast zoals in voorgaande paragraaf gesteld, het niet vereist is dat voor de toepassing ervan formeel wordt bewezen dat de betrokkene zich aan een misdrijf schuldig heeft gemaakt (RvS 27 juni 2008, nr. 184 893). Het volstaat dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoekende partij dergelijke misdrijven heeft begaan.

Opdat er van deelneming aan zulke misdrijven sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan de misdrijven, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, p.6).

2.3.1.4 Inzake het *ernstig, niet-politiek misdrijf* merkt de Raad op dat artikel 12 van de EU-Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming) een ernstig, niet-politiek misdrijf kwalificeert als een bijzonder wrede handeling, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk is uitgevoerd. Het valt niet te betwisten dat ontvoering, marteling, verminking, moord, bomaanslagen en standrechtelijke executie tegen de burgerbevolking hiertoe behoren.

Zowel uit verzoekers verklaringen als uit de algemene informatie, die werd opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat M.A., onder wiens bevel verzoeker stond, systematische en ernstige schendingen van de mensenrechten heeft begaan (administratief dossier, stuk 27). Deze schendingen, met name honderden ontvoeringen en brutale moorden, dienen te worden gekwalificeerd als ernstige, niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1.F.b. van de Vluchtelingenconventie.

De Raad merkt op dat uit de verklaringen van verzoeker op het commissariaat-generaal blijkt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker zelf ook deelnam aan de persoonlijke acties van Alikhan waarbij personen werden opgespoord, aangehouden en mishandeld. Immers, uit de verklaringen van verzoeker blijkt vooreerst dat hij niet alleen een collega was van Alikhan, maar dat hij behoorde tot zijn groep van vertrouwelingen en een persoonlijke vriend was van Alikhan (administratief dossier, stuk 13, p. 10). Verzoeker verklaart voorts tijdens zijn gehoor op 15 januari 2008 dat – toen hij bij Alikhan werkte – er af en toe daadwerkelijk moest geschoten worden en er ook mensen werden gedood en bendes vervolgd werden. Tijdens het gehoor op 12 februari 2009 bevestigt verzoeker de nauwe band met Alikhan – hij beschrijft hem als een oudere broer (administratief dossier, stuk 10, p. 6) – en benadrukt dat Alikhan niet tegen onrecht kon, en dat hij hield van gerechtigheid (administratief dossier, stuk 10, p. 6 en 10). Op de stelling van het Commissariaat-generaal dat Alikhan betrokken was bij onfrisse praktijken, reageert verzoeker niet onwetend maar stelt hij dat Alikhan mensen zocht die betrokken waren bij de moord op zijn broer en dat hij deze mensen aanhield omdat hij hen als bloedvijanden beschouwde (administratief dossier, stuk 10, p. 10). Verzoeker verklaarde tijdens een later gehoor op 11 januari 2010 dat hij wist dat Alikhan mensen zocht, dat Alikhan ze niet aan de autoriteiten zou overhandigen maar dat hij het probleem zelf zou oplossen. Voorts verklaarde verzoeker soms op arrestanten gepast te hebben en antwoordde hij bevestigend op de vraag of er zaken gebeurden die echt niet konden, daarna aarzelend om daarbij nogmaals te benadrukken dat Alikhan van rechtvaardigheid hield en verzoeker veel heeft geholpen (administratief verslag, stuk 8, p. 4). Gelet op al deze verklaringen van verzoeker waaruit kan afgeleid worden dat hij een uiterst nauwe band had met Alikhan – een persoon die in verzoekers ogen één en al gerechtigheid uitstraalt, dit in tegenstelling tot de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat deze persoon bekend stond voor tientallen of honderden ontvoeringen en moorden – dat hij wel op hoogte was van de praktijken van Alikhan en dat hij soms zelf op arrestanten paste, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker zelf nooit deelgenomen heeft aan de persoonlijke acties van Alikhan. Verzoeker tracht zijn rol doorheen de diverse gehoren te minimaliseren en stelt dat hij nooit betrokken was bij dergelijke acties van Alikhan, doch gelet op voorgaande vaststellingen kan aan dergelijke verklaringen geen geloof gehecht worden. Door het feit dat verzoeker medewerking verleende aan de praktijken van Alikhan – waaronder het bewaken van arrestanten van wie hij wist dat deze gefolterd werden – draagt verzoeker individuele verantwoordelijkheid waarbij hij wist dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte. De Raad treedt dan ook de vaststellingen bij gedaan in de bestreden beslissing: *“U verklaart (in de context van uw werk onder M.A.) eveneens : “Af en te moest er geschoten worden, er werden mensen gedood, bendes werden vervolgd, wahhabisten of mensen die zogezegd wahhabisten waren, omdat die zijn broer hadden gedood. We kennen bloedwraak” (CG I, p.11). Tijdens het derde gehoor voor het Commissariaat-generaal ontkent u deze verklaring, u verklaart niet actief te hebben meegewerkt aan de aanhouding van mensen onder M.A., al heeft u wel arrestanten bewaakt (CG III,p.4,5).*

Over uw relatie met M.A. verklaart u dat jullie echte vrienden waren. U behoorde tot een beperkte groep van 10 à 20 mensen die hij in vertrouwen nam. Nadat hij gedwongen werd ontslag te nemen wou u ook ontslag nemen, maar hij raadde u aan nog even verder te werken tot hij voor u ander werk had gevonden en jullie opnieuw samen konden komen (CG I,p.10-11, CG II,p.6). Uw vriendschappelijke en nauwe relatie met M.A. blijkt ook uit uw aanwezigheid op zijn begrafenis, op de dag van uw huwelijk, en als enige van het regiment. Volgens uw echtgenote voelde u zich niet goed toen u 's avonds van de begrafenis kwam. U toont ook een foto van u aan het graf van M.A. (CG II,p.7; CG I vrouw,p.7).

Op basis van bovenstaande elementen en verklaringen moet afgeleid worden dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat M.A. zich schuldig maakte aan ernstige misdrijven (foltering, eventueel moord en ontvoering) en dat u als vriend en vertrouweling binnen zijn eenheid hiervan op de hoogte moet zijn geweest. Op basis van uw initiële verklaringen voor het Commissariaat-generaal moet ook afgeleid worden dat er een vermoeden bestaat dat u deelnam aan persoonlijke (wraak)acties van M.A. waarbij personen werden opgespoord/aangehouden/mishandeld omwille van de moord op de broer van M.A.. Ook op basis van uw latere verklaring dat u enkel arrestanten bewaakte moet afgeleid worden dat, aangezien u beseft dat er gefolterd werd, u medeplichtig bent aan deze ernstige misdrijven. Ter uwer verdediging verklaart u dat u niet weet wat M.A. concreet allemaal deed, ondanks het feit dat u hem goed kende (CG III,p.10). Deze verklaring ontslaat u niet van de medeplichtigheid bij de zaken waarvan u wel op de hoogte was en die u in uw verklaringen wel naar

voor bracht (wraakacties ten aanzien van vermoedelijke daders moord broer, mishandelingen, bewaking arrestanten, en het feit dat M.A. zelf het probleem oploste)."

Uit dit alles blijkt aldus dat verzoeker wel degelijk met kennis van zaken een substantiële bijdrage heeft geleverd aan voormelde misdrijven en minstens medeplichtig was aan ernstige, niet-politieke misdrijven. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om zijn verantwoordelijkheid te ontcrachten.

Waar verzoeker meent dat hij geen gevaar is voor de openbare orde, wijst de Raad erop dat ingevolge artikel 12, lid 2, sub b, van hogergenoemde richtlijn, dat overeenstemt met artikel 1F b van het Verdrag van Genève, een staatsburger van een derde land van de vluchtelingenstatus wordt uitgesloten wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij buiten het land van toevlucht een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Volgens de bewoordingen van deze bepalingen is deze uitsluitingsgrond erop gericht in het verleden gestelde daden te bestraffen. De betrokken uitsluitingsgrond beoogt immers om personen die de aan de vluchtelingenstatus verbonden bescherming onwaardig zijn, van die status uit te sluiten, en om te voorkomen dat personen die ernstige misdrijven hebben begaan, dankzij de toekenning van die status aan strafrechtelijke verantwoordelijkheid kunnen ontsnappen. Bijgevolg is het niet in overeenstemming met dit dubbele doel, de uitsluiting van deze status afhankelijk te stellen van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst. Bijgevolg kan een persoon van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten ook wanneer hij geen actueel gevaar oplevert voor de Belgische samenleving. (*HvJ*, 9 november 2010, C-57/09 en C-101/09).

2.3.1.5 Inzake de oorlogsmisdaden kan worden verwezen naar artikel 8 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder oorlogsmisdaden dient te worden verstaan. Meer specifiek zijn de bepalingen van artikel 8.2.(c) van het Statuut van toepassing op het Tsjetsjeense conflict:

"2. Voor de toepassing van dit Statuut wordt verstaan onder oorlogsmisdaden: (...)

(c) In geval van een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, ernstige schendingen van artikel 3 van ieder van de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, te weten een van de volgende handelingen begaan tegen personen die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden, waaronder leden van strijdkrachten die hun wapens hebben neergelegd en degenen die buiten gevecht zijn gesteld door ziekte, verwondingen, gevangenschap of andere oorzaken :

(i) geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijke integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling;

(ii) aantasting van de persoonlijke waardigheid, inzonderheid vernederende en ontterende behandeling;

(iii) het nemen van gijzelaars;

(iv) het uitspreken van vonnissen en tenuitvoerleggen van executies zonder voorafgaand vonnis uitgesproken door een op regelmatige wijze samengesteld gerecht dat alle gerechtelijke waarborgen biedt die algemeen als onmisbaar worden erkend."

Zowel uit verzoekers verklaringen als uit de algemene informatie, die werd opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidsdienst (UVO), waarbij verzoeker was tewerkgesteld betrokken was bij systematische en ernstige schendingen van de mensenrechten (administratief dossier, stuk 27). Deze schendingen, met name de ontvoeringen, illegale opsluiting en folteringen, dienen te worden gekwalificeerd als oorlogsmisdrijven in de zin van artikel 8 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof.

Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (*UNHCR, Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating tot the Status of Refugees*, 2003, p.6).

Verzoeker stelt dat hij zich heeft aangesloten bij de UVO om zijn eigen veiligheid te vrijwaren, vermits hij vreesde opnieuw slachtoffer te worden van arrestaties en mishandelingen. Hij stelt dat hij van binnenuit bekritiseerd werd omwille van zijn passieve houding en dat hij niet dezelfde motivatie had als de andere leden van zijn eenheid. Hij zegt nooit zelf te hebben deelgenomen aan folteringen, ondervragingen en dat hij in de lucht schoot als opdracht werd gegeven om te schieten. Verzoeker stelt ook dat hij wou opstappen bij de UVO, maar dat hij dit niet heeft durven doen uit angst voor represailles. Hij verklaart dat hem werd gezegd dat hij een "ongeluk zou krijgen", indien hij opstapte. Verzoeker meent dan ook

dat dit een situatie is van morele dwang. Hij betoogt dat volgens de principes van het strafrecht er in geval van dwang opzet ontbreekt, en er ook geen deelname kon zijn.

De Raad merkt op dat uit verzoekers verklaringen inzake zijn tewerkstelling bij de speciale eenheid van UVO blijkt dat hij op de hoogte was van de wanpraktijken van deze eenheid en dat hij bovendien actief meewerkte aan het opsporen en aanhouden van mensen, waarbij hij beseftte dat deze gefolterd zouden worden. Immers, tijdens het gehoor op 12 februari 2009 verklaarde verzoeker dat de speciale afdeling waarbinnen hij tewerkgesteld was tot doel had terroristische aanslagen te voorkomen of te minimaliseren. Derhalve moesten ze mensen gaan arresteren en in de lente werden actief acties tegen rebellen opgezet. Op de vraag hoe verzoeker staat tegenover het feit dat veel mensen arbitrair werden meegenomen als hij daaraan heeft meegewerkt, antwoordt verzoeker dat het wel gebeurde dat men zonder grondige reden wordt opgepakt maar dat er ook zijn die opgepakt worden op basis van grondige redenen. Over de onschuldige mensen stelt verzoeker dat de ordediensten en dergelijke resultaten moeten boeken en dat dit van hen geëist werd door mensen die hoger in de hiërarchie stonden (administratief dossier, stuk 10, p. 7). Voorts verklaart verzoeker dat hij in het kader van zijn werk mensen heeft gearresteerd (administratief dossier, stuk 10, p. 10). In een later gehoor bevestigt verzoeker dat zijn eenheid deelnam aan eliminaties (administratief dossier, stuk 8, p. 3) en dat de voornaamste opdracht erin bestond rebellen op te sporen (administratief dossier, stuk 8, p. 6) en verklaart hij dat hij speciaal uitgekozen was voor de eenheid omdat deze een operatie wou uitvoeren in het district dat verzoeker goed kende (administratief dossier, stuk 8, p. 5). Verzoeker verklaart verder dat sinds hij actief was bij deze eenheid, hij nog zelden naar huis ging aangezien er vele operaties waren (administratief dossier, stuk 8, p. 6). Verzoeker verklaarde verder dat het voor hem duidelijk was dat aan de manier waarop met de rebellen door sommigen van de eenheid werd omgegaan, dat het hen om wraak nemen te doen was (administratief dossier, stuk 8, p. 7). Op de vraag of verzoeker zelf getuige is geweest van de gruwelijke tafereelen bij de verhoren antwoordt verzoeker bevestigend en stelt dat hij soms de aangehouden en naar buiten moest brengen en water brengen waarbij hun lichaam en gezicht boekdelen spraken (administratief dossier, stuk 8, p. 7). Op de vraag waarom verzoeker het niet leuk vond om voor deze eenheid te werken, repliceert verzoeker dat hij 24 uur paraat moest staan en dat hij zijn ouders dan niet kon bijstaan die al wat ouder zijn (administratief dossier, stuk 8, p. 5). Op de vraag of de manier van werken en de bijhorende foltering en een reden waren voor zijn ontslagname, antwoordt verzoeker slechts dat het wel invloed op hem heeft gehad maar dat dat het werk is en dat dat soort dingen hem niet meer verbaasden. Verzoeker benadrukt zelfs dat het erbij hoort dat iemand onder druk wordt gezet en dat er eerst lichte mishandelingen gebeuren gevolgd door erge en dat dat niets nieuws is (administratief dossier, stuk 8, p. 10). Tenslotte beaamt verzoeker dat er mensenrechten geschonden werden door zijn eenheid en dat hij betrokken was bij het oppakken van mensen maar dat dat hoorde bij zijn werk (administratief dossier, stuk 8, p. 10-11). Uit dit alles besluit de Raad dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid treft en medeplichtig is aan oorlogsmisdrijven. Verzoeker wist dat zijn eenheid de mensenrechten ernstig schond en leverde zelf een substantiële bijdrage aan deze schendingen door het arresteren van mensen. Verzoeker heeft aldus wetens en willens zijn medewerking verleent aan deze misdrijven. Waar verzoeker zijn rol tracht te minimaliseren door te stellen dat hij geen ontslag durfde nemen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal terecht opmerkt dat verzoeker de mogelijkheid had vroeger ontslag te nemen. Verzoeker verklaarde immers zelf dat hij al eerder overwoog ontslag te nemen maar dat door een opeenvolging van gebeurtenissen (trouw, dood Alikhan, algemene situatie in Tsjetsjenië) het er niet van kwam. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij niet zozeer problemen had met de mensenrechtenschendingen door zijn eenheid, maar dat hij er niet graag werkte omdat hij 24 uur paraat moest staan zodat het eerder voorkomt dat de werkelijke reden van verzoekers ontslag weinig te maken had met een mogelijk moreel probleem in hoofde van verzoeker aangaande de door zijn eenheid begane mensenrechtenschendingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in casu sprake is van een onweerstaanbare dwang, die hem van schuld ontslaat. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing inzake de deelname van verzoeker aan oorlogsmisdrijven pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in zijn verantwoordelijkheid bij de voormelde oorlogsmisdrijven te ontcrachten, zodat terecht besloten kan worden om verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1.F.a. van de Vluchtelingenconventie.

2.4. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten in de bestreden beslissing te toetsen aan de proportionaliteit. Hij stelt dat het risico dat hij bij een terugkeer loopt, zeer hoog is. Hij benadrukt dat het Commissariaat-generaal erkent dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker stelt dat hij dreigt te worden blootgesteld in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst

aan schendingen van artikel 3 EVRM alsmede van andere basisrechten, en dat moet worden geoordeeld hem toch de status van vluchteling toe te kennen.

2.4.1 De Raad merkt op dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus op de in artikel 1F (a) en (b) van het Verdrag van Genève bedoelde gronden verband houdt met de ernst van de gestelde daden door verzoeker, die van dien aard zijn dat hij niet legitiem aanspraak kan maken op de bescherming die aan de vluchtelingenstatus is verbonden. Aangezien de verwerende partij reeds in het kader van haar beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker rekening heeft gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van verzoeker kenmerken, is zij, wanneer zij tot de conclusie komt dat artikel 1F van het Verdrag van Genève van toepassing is, niet verplicht een evenredigheidstoetsing te verrichten, die impliceert dat zij de ernst van de gestelde daden nogmaals beoordeelt (*HvJ*, 9 november 2010, C-57/09 en C-101/09).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal geoordeeld heeft dat in de huidige situatie een gedwongen terugleiding van verzoeker naar zijn land van herkomst niet aangewezen is.

2.5 Op basis van het voormelde dient verzoeker op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, juncto artikel 1, F van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.6. Overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet dient hij tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER